

“PikkuKakkonen”

Kakkosten sukuyhdistyksen kahdeskymmenesviides lehti

Hyvät sukulaiset

Olemme eläneet yli vuoden poikkeuksellisissa oloissa. Välillä jo näytti tilanne paranevan. Jyväskylässä syksyllä 2020 pystyi käymään konserteissa ja teatterissa. Katsomoihin täytettiin puolet kapasiteetista turvavälit huomioiden.

Maskisuositus oli käytössä, jota ihmiset kuuliaisesti noudattivat. Tietojen mukaan yhtään tartuntaa ei tilaisuuksista levinnyt. Loppuvuodesta se ilo kuitenkin loppui. Kulunut aika on ollut lievästi sanottuna tylsää. Ihmetystä on herättänyt se, kun kevään aikana on ravintoloihin voinut mennä, mutta mitään esityksiä ei ole saanut järjestää. Päätöksen teko on vaikuttanut sekavalta. Tätä kirjoittaessa rajoituksia on alettu purkaa, joten toivoo paremmasta on. Olen myös ihmetellyt sitä, kun menneinä vuosina raha on ollut tiukalla, mutta nyt sitä tuntuu riittävän, miljardit vain vilahtelee sinne sun tänne. Äskettäin eduskunnassa esitettiin melkoinen näytelmä elvytyspaketin käsittelyn yhteydessä.

Erään puolueen edustajat puhuivat yötä päivää. Siellä luettiin mm. satuja ja ainakin yksi rukous. Kaipa ne liittyivät asian käsittelyyn. Eräs puhuja teki eduskunnan puhumisen Suomen ennätyksen n. 8 tuntia, todeten puhemiehelle ettei enempää jaksaa. Jäiköhän jotain vielä sanomatta. Sitten vielä ihmetellään miksi ei politiikkaa arvosteta.

Sukuyhdistyksen hallitus kokoontui etänä huhtikuussa. Kokouksessa oltiin sitä mieltä, että kun korona alkaa helpottaa ja rokotekattavuus koko ajan paranee, voidaan sukutapaaminen järjestää.

Tapaaminen pidetään 31.7.2021 Karjalantalolla Joensuussa. Olisi kyllä mukava tavata Kakkosia ja heidän kavereitaan, joten toivon runsasta osallistumista tilaisuuteen.

*Hyvää kesää kaikille!
Eero*

Sukutapaaminen

Kakkosten sukuyhdistys ry:n sukkokous ja sukutapaaminen pidetään lauantaina 31.7.2021 klo 13 alkaen Kulttuurikeskus Karjalantalossa, Rajakapteenin Pirtti kabinetissa, Siltakatu 1, Joensuu.

Ohjelmassa:

- sukuyhdistyksen tarjoamat alkujuomat
- sukkokous, sääntömääräiset asiat vuosilta 2019 ja 2020
- vapaata seurustelua
- lounas

Kokouslounas noutopöydästä 34,00 euroa/henkilö, 4-12-vuotiaat puoleen hintaan, alle 4-vuotiaat ilmaiseksi, erikoisruokavaliosta mainittava ilmoittautumisen yhteydessä. Kokouslounaan jokainen maksaa paikanpäällä.

Lounas sisältää

- kala- ja lihaleikkeleitä, salaatteja ym.höysteitä
- karjalanpiirakoita ja munavoita, leivät ja levitteet
- karjalanpaistia tai porsaanifilettä, lihapullia, uuni- tai savukalaa
- perunoita, kauden juureksia, kasvislaatikkoa
- maito, kotikalja, mehu, vesi
- marjainen jälkiruoka

Kahvia, kakkua.

Ilmoittautuminen 12.7.2021 mennessä

Eila Hyvärinen hyvaeila@gmail.com puh.040 7276745

Leena Kakkonen leenam.kakkonen@elisanet.fi puh. 050 3728622

Eero Kakkonen eero.kakkonen@elisanet.fi puh. 0400 679328.

Meidän matka

Tea Vänskä & Niilo Klemetti

”Oletko ollut siskoos yhteydessä?”

Syyskuun 25. päivä 2018. Tean maailma pysähtyi. Suunniteltu syksyinen matka Tallinnaan oli edennyt Viru-hotellin päivällispöytävaiheeseen, kun seurueeseen kuulunut Tean isän veli esitti kysymyksen. Siskoos? Tea katsoi epäröiden päivällisseuruetta. Tealla ei ollut siskoa. Hän oli vanhempiensa ainut lapsi. Hämmennys levisi. Mukana ollut Tean täti ymmärsi tilanteesta yhtä vähän kuin hän. Sillä hetkellä Tea tajusi, että oli kuin pitkään vaiettu salaisuus olisi vihdoinkin löytänyt tiensä tulla ulos.

Tea olisi pienestä pitäen halunnut siskoa. Siskon jonka kanssa leikkiä, jakaa lapsuuden, nuoruuden, ja väistämättä mukaansatempaavan elämän. Tea, 62-vuotias, tiesi heti, ettei hiljaisuuteen vaiennutta tilannetta voinut päästää käsistä. Kysyen, tarkentaen, Tea sai selville, että vain vuotta ennen omaa syntymäänsä, Tean isällä oli ollut koskaan puhumaton toinen perhe. Ja tuossa perheessä oli ollut tytötlapsi, tuskin vuotta Teaa vanhempi. Muuta ei tiedetty. Tallinnan germaaninen vanhakaupunki alkoi vaikuttaa yhä vähemmän kiinnostavalta. Jossain tuolla, jossainpäin Suomea, Tealla olisi sisko. Liian paljon aikaa oli jo menetetty. Piti päästä selvittämään, kotiin, niin pian kuin mahdollista.

Ei ollut nimeä, vain hatara tieto mahdollisesta sukunimestä. Kuinka löytää joku ilman nimeä? Ikääntyneitä vanhempiaan Tea ei halunnut prosessiin ottaa mukaan, asia oli liian henkilökohmainen. Jokin, tai joku oli saanut isän salaamaan täysin kuudeksikymmeneksi vuodeksi toisen lapsensa olemassaolon läheisiltään. Vain yhdelle sisaruksistaan, veljelleen, hän oli aiemmasta perheestään maininnut, vannottaen tätä olemaan

kenellekkään asiasta kertomatta. Mutta vuodet, vuosikymmenet olivat kuluneet, mitä veli muisti, oli hataraa.

Pia-tytär tiesi mistä hakea. Seulottiin suurinpiirtein Tean ikäisiä ihmisiä Facebookista, mutta mahdollinen sukunimi ei johtanut oikeille jäljille. Myöhemmin saatiin tietää, että käytiin todella lähellä, mutta kokonaisuudessaan epätieto sukunimestä sekoitti liikaa. Alkoi yhteistyö kirkkoherranviraston kanssa. Pyydettiin virkatodistuksia, aluksi isän nimellä suluselvitystä varten. Pian saatiin vahvistus, mitä Tea oli aina halunnut sydämessään tietää, Tealla oli sisko! Ja nyt tuolla siskolla oli nimi. Merja Liisa Marita. Tea halusi lukea enemmän, yhteystiedot, missä Liisa asui, hänen elämästään, selvittää kaiken. Mutta dokumentin tiedot olivat jäykän tekniset, vähän konkreettiset. Ja kun sisko oli muuttanut nuorena aikuisena toiselle paikkakunnalle, jäljet päättyivät vuosikymmeniä sitten. Mutta alkuun oltiin päästy! Tea tapaili innoissaan nimeä suussa. Sisko. Merja Liisa Marita.

Väärä usko siskon äidin äidin sukunimestä sekoitti vielä kuitenkin orastavaa. Soiteltiin ihmisille, etsittiin tuloksetta sosiaalisesta mediasta, eikä toisen paikkakunnan seurakunta kyennyt käytetyllä äidin äidin nimellä löytämään Liisaa. Kun muuta ei keksitty, päätettiin mennä suoraan maistraattiin.

Yksityisyyden suoja on vahva Suomessa. Tämä kävi maistraatissa selväksi. Vain todella lähiomaisia lukuunottamatta ihmisestä ei luovuteta viranomaisten puolesta tietoja. Ei edes siskopuolelle. Varmastikin käytäntö on hyvä ja sillä on syynsä, mutta nyt Liisasta kysyi hänen oma sisarensa, eikä sekään riittänyt. Virkailija ei tietoja konttorissa voinut antaa. Kunnnes, huomaamattaan, hän pudotti

tietoja selatessaan pommin. Maailma tuntui Tealle pimenevän. Liisa oli kuollut, vain vuotta aiemmin.

Jälleen, kuten syntymässään, vain vuosi erotti heitä toisistaan. Nyt, eläkkäällä, molemmilla olisi ollut aikaa. Ja aikaa olisi ollut aina. Tutustua, nauraa, itkeä, olla yhdessä. Alkuajat, varhaisuoruus, naiseus, aikuisuus, eläkeikä, elinaika. Oltiin oltu niin lähellä, asuttu jopa samalla paikkakunnalla, nuorena piipahdettu todennäköisesti pienen pikkukylän samoissa seuroissa. Oltaisiin voitu mennä sinne, minne vain, kimpassa, kahdestaan! Mutta mahdollisuus oli mennyt, ja vuosikymmenten mukana myös Liisa. Tea oli jälleen yksin.

Päiviä kului. Surussa Tea ymmärsi, että vaikkei hän koskaan saisi tutustua poismenneeseen siskooonsa, ehkä tuolla jossain olisi joku, joka voisi kertoa Liisan elämästä. Ehkä olisi toinen tapa tutustua häneen. Alkoi prosessi selvittää oliko Liisalla lapsia.

Pyydettiin uutta virkatodistusta kirkkoherranvirastosta, nyt isän sijaan Liisan tiedoilla. Ja tällä tärpäsi. Saatiin tietää Liisasta, eikä vain hänestä, vaan hänen velipuolistaan. Ja jo ensimmäisessä puheluksa nuorimpaan veljeen, Tea sai tietää, että Liisalla oli yksi lapsi, Niilo. Saatiin tietää Liisan ja Niilon elämästä, mutta yhteystietoja poikaan ei ollut. Tiedettiin, että Niilo matkusteli, asui todennäköisesti jossain ulkomaita. Palattiin Facebookiin yhdessä Pian kanssa. Nimiä selattiin, kuvia katseltiin. Ja yhdelle heistä he lähettivät viestin. Oli lokakuun 22. päivä.

Niilo ei saanut sinä yönä unta, oltiin pyöräilty pitkään sinä päivänä isän kanssa, ja saavuttu pieneen ranskalaiseen kaupunkiin. Ja oltiin pyöräilty jo pitkään. Vuosia aiemmin Niilo ja hänen isänsä Timo olivat päättäneet, että kun isä jäisi eläkkeelle, sen lähtölaukauksena pyöräiltäisiin yhdessä Helsingistä Espanjaan Euroopan murtuilevaa rannikkoa seuraten. Kesäkuun alusta oltiin lähdetty, ja nyt saavuttu uuvuttavan päivän päätteksi yömajapaikkaan. Unettomuudessaan,

isän torkkuessa viereisessä pedissä, Niilo hapuili älypuhelinlaantaan. Näyttössä kimalteli pimeydessä viesti.

Oletko äitini siskon poika?

Jos kuukautta aiemmin Tean, nyt myös Niilon maailma pysähtyi. Pyörämatkan tarkoitus oli Niilolle ja Timolle oppia tuntemaan toisensa paremmin isänä ja poikana, aikuisina miehinä, sukupolvina. Nyt, toistensa uudelleen löytämisen lisäksi, Niilola oli lähestymässä hänen perheensä tuntematon toinen haara.

Tea ja Pia jännittivät. Oltiin varauduttu myös mahdollisuuteen, että ehkä Niilo ei vastaisikaan.

Kiitos viestistäsi. Haluaisin mielellään tietää enemmän Pia äidistäsi, taustasta ja muusta, sekä vastaavuoisesti kertoa äidistäni.

Yhteys luotiin, läheteltiin tiivistä viestejä. Niilo kertoi Liisan elämästä, läheisistä. Tea sai tutustua Liisan lapsuudenystävään, tarina rakentui. Mutta viestein voi kertoa vain niin vähän. Yksin yhdessä olemalla, kasvokkain, sallien oikeiden kysymysten vaatiman hiljaisuuden, voi toiseen todella tutustua. Alettiin suunnitella tapaamista.

Niilo jäi elämään tulleeaksi vuodeksi Espanjaan, Tarrifaan. Euroopan eteläisimpään nyppylään, jossa Afrikan korkeat Rif-vuoristot kohoavat Eurooppaa tervehtimään kapean salmen toisella puolella vain 15 kilometrin päässä. Kesällä, Juhannuksen korvin, Tea tytär-Pian ja aviomies-Antin kanssa olisi matkustava Tohmajärveltä tuohon pieneen andalusialaiseen kylään, samaan, josta Santiago, kirjailija Paolo Coelho Alkemisti-kirjan päähenkilö olisi löytävä aarteensa, kaipaamansa legendan ja tarkoituksen elämäänsä.

50 kilometriä oltiin menty yhdessä moottoritiellä. Malagan lentokentällä Niilo oli tervetuloa-kytlin kanssa viimein saanut ottaa vastaan äitinsä siskon, oman tätinsä, ja hänen perheensä, ja ensimmäisten puolensadan kilometrin jälkeen tuntui, että oltaisiin tunnettu aina. Avoin keskustelu, yhdessä, viimein alkoi. Tea ja Niilo, Liisan ainoa lapsi, olivat löytäneet toisensa. Mitään Liisasta ei jäisi enää koskaan kertomatta Tealle.

62-vuotiaana voi tutustua siskoonsa, tulla tädiksi, saada siskonpojan. 34-vuotiaana voi löytää tädin, serkuksia, tapailla tarinoiden tuntemattomaa isoisäänsä. Puuttuvat osat voivat yhdistyä, voidaan viimein olla kokonaisia.

Miksi jakaa tarinaa? Tealla itsellään tai hänen puolisoillaan ei ollut koskaan sisaruksia. Niilo ei kuunaan tavannut isoisäänsä. Monella on kadonneita läheisiä, vaijettuja salaisuuksia. Se on meidän tarinaa kertoessa havaittu.

Kun asia on selvinnyt, on tullut ymmärrys oloon, että jotain puuttuu. Tea muistaa tunteneensa nuorena aikuisena jopa kateutta ystäviään kohtaan, jos heillä oli sisaruksia. Niilolle ei koskaan selvinnyt oma äitin isän puoleinen taustansa. On ollut tunne, että jotain on, tai ei ole, tai epäily siitä. Nyt tiedetään mistä tuo tunne on tullut. Toisaalta isän ja ukin käyttäytymisen, vaikeneminen ja valinnat salaisuuden kanssa näyttäytyvät uudella lailla. Tea on oppinut löytämisen myötä tuntemaan elämäänsä ja itseään paremmin, Niilo on viimein saaneet järjestyksen juuriinsa. Hän ja Liisa ovat tulleet osaksi perhettä, osaksi meitä Kakkosia.

Mutta kiistämätöntä on, että paljon on menetetty avoimuuden puutteen seurauksena. Ihmissuhteissa. Ajassa. Lähimmistä lähimpien keskuudessa. Olemme hehkuttaneet toistemme löytämisestä rakkaille, ystäville, tutuista tuntemattomiin. Jos kukaan saa ikäänään tietoa jostain tällaisesta, älkää ihmiset missään nimessä jättäkö mahdollisuutta selvittää käytämättä, jättää tilaisuutta löytää sisaruksia, tätejä, siskonpoikia, isovanhempia! Nuo ihmiset saattavat odottaa, ja haluta yhteydenottoasi aivan yhtä paljon. Vielä kun on aikaa.

Ihmiset ja maailma muuttuvat. Oli syyt ja paine mitä ja miten pitää olla 50-luvun yhteisöissä millaiset hyvänsä, niin tuo aikakausi jäi taakse, jo hyvin kauan sitten. Menemme kaikki vääjäämättä edes elämän ottaessa ja tarjotessa uuden suunnan. Asioista voidaan puhua, purkaa, kantta voidaan avata. Vielä kun on tilaisuus, vara ihmisistä joiden kanssa jakaa ja kertoa. Tea eli nuoruutensa ainoana lapsena yksin, mutta kuvitella miten ihana olisi ollut olla oma sisko, jonka kanssa hublatella ja höhlötellä, johon tukeutua niin hyvinä kuin huonoina hetkinä. Etenkin, kun tiedetään, että tuo toinen olisi halunnut aivan samaa.

Mahdollisuutta olla eheämpi ei koskaan kannata jättää katsomatta.

Me löysimme toisemme, matkamme on alkanut. Nyt, muutama vuosi on kulunut. Ollaan hyväksytty että asian piti mennä näin. Onni toistemme löytämisestä on yhtä suuri kuin silloin ensimmäisenä päivänä. Haluamme rohkaista ihmisiä olemaan avoimia, suuria asioita voi tapahtua. Etsintä ei koskaan ole turhaa. Pitkänkään odotuksen jälkeen. Veri on osaltamme vettä sakeampaa. Toisiamme emme yksinäisyyden jälkeen enää koskaan jätä. Kuudenkymmenen pitkän vuoden jälkeen.

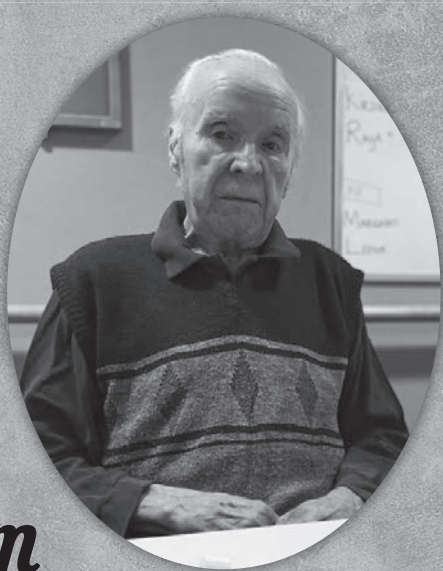
Lisätiedot yhdessä

Tea Vänskä

vanskatea@gmail.com, puh 050 495 28 16

Niilo Klemetti

niiloklemetti@gmail.com

In memoriam

Toivo Kakkonen 6.11.1939 - 31.12.2020

Toivo syntyi Tohmajärvellä Kostamon kylässä pienviljelijäperheeseen. Hän oli perheen ainoa lapsi. Jo pienestä pitäen Toivo auttoi vanhempiaan kotiaskareissa. Tutuksi tuli mm. veneen soutu isä Fredrikin kokiessa kalaverkkojaan. Kansakoulun Toivo kävi ”Hietalan Myllyllä” ja jatkokoulun Tikkalan koululla. Nuoruusvuosinaan hän harrasti mm. hiihtoa ja maastajuoksua. Armeijan jälkeen työvoimatoimisto tarjosi lapiohommia Valkeasuon turvealueelta. Toivo kuitenkin valitsi Työtehoseuran järjestämän kaivinkonekurssin Rajamäeltä. Keväällä 1961 Toivo muutti Lahteen, jossa toimi sorvaajana ja työntarkastajana. Toivo perusti oman metallisorvaamon Nastolaan 1974. Yrityksen hän joutui kuitenkin lopettamaan selkäsairauden takia 1980-luvulla.

Toivo oli avioitunut 1962 Tarja Tähkäsen kanssa ja heille syntyi kolme poikaa Veli, Kari ja Keijo. Toivon harrastuksiin kuuluivat mm. metsästys ja kalastus. Niinpä omat pojat pääsivät vastavuoroisesti soutamaan venettä Toivon kokiessa verkkojaan. Toivo muutti takaisin Tohmajärvelle vuonna 2006. Tohmajärvellä Toivo osallistui kunnallispolitiikkaan. Toivo Kakkonen oli yksi Kakkosten sukututkimuksen alullepanijoista. Hän oli myös sukuyhdistyksen perustajajäsen.

Eero Kakkonen

Onnea sukuyhdistyksen jäsenille

Tiedot perustuvat sukuyhdistyksen jäsenrekisteriin, kaikilla jäsenillä ei ole syntymäaikaa rekisterissä tai he eivät halua niitä julkaistaviksi.

Sirkka Pennanen 80v., Kesälahti

Mirja Norha, 80v., Helsinki

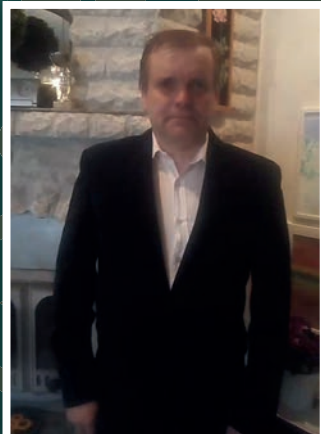
Leena Lapinleimu 75v., Porvoo

*Marja-Leena Partanen 70v.
Tohmajärvi*

*Veikko Kakkonen 70v.
Kouvola*

*Jussi Kakkonen 50v.
Kontiolahti*

Muistathan, että...

ISÄNNÄN VIIRI

Isännän viirejä on jäljellä 5 kappaletta.
Viirin hinta on 75 euroa/kpl
plus postituskulut.

Tilauksia voi tehdä:
Eero Kakkonen
puh. 0400 679328
sähköposti eero.kakkonen@elisanet.fi

MUUTOKSET JA LISÄYKSET SUKUTIETOIHIN

Muutokset ja lisätiedot voi
lähettää osoitteeseen:
Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkäkatu 20 C 40,
20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Muutokset jäsenrekisteriin

Muistathan ilmoittaa mahdolliset
osoite yms. muutokset
Leena Kakkoselle
puh, 050 3728622
sähköposti: leenam.kakkonen@elisanet.fi

Welhon paluu

Asuessani vielä Lapissa vuonna 2016 minulta leikattiin molemmat polvet. Leikkaus onnistui hyvin, mutta jälkihoito ja kuntoutus jäivät retuperälle. Aloinkin suunnitella muuttoa etelään. Kevätpuolella mieli kotipuoleen

kiihtyi entisestään. Löytyi ystävä kotipuolen koulutien varrelta, josta oli muuttanut aikoja sitten pois. Hän halusi muuttaa lähemmäksi, niinpä haettiin uutta kämppää. Löytyikin kauppakeskus Veturin läheltä Kuusankosken ja Kouvolan puolivälistä. Sinne tuli myöhemmin myös terkkarikin.

Elokuussa 2017 muutimme Kasakkakallion rivitalokaksioon. Aloimme rakentaa pesää oman malliseksi. Keväällä 2018 Kyllikki ehdotti rollaattorin ostoa, kävely kun paheni koko ajan.

Kiitos ja kunnia hänelle. Innostuin rollasta, sain sen ja aloimme pikku hiljaa lenkkeillä mm. 11 km:n lenkki Kouvolaan. Marraskuun loppuun oli kertynyt kilometrejä jo 380. Ilmojen lämmittyä on taas lenkkeily aloitettu. Sain ekan invakortin 2017 ja kymmenen vuoden kortin 2021, se helpotta kulkemista kaupoissa.

Elämä on nyt mallillaan, ei tarvii muuta kuin rakastetun, ruuan ja juttelun kera. Kaikki puutyöt ovat jääneet, mut luonto ja pihamaa kuin myös lenkkeily tullut tilalle. Lapissa suoritin EA päivystäjäkortin sekä vapaaehtoispelastuspalvelu johtajakortin. Kuin se lapin ukko sano ”kun eksyn niin miekin läksin kotia päin.” Tässä kaks kyyhkyläistä kujertaa luonnon keskellä.

Welho Veikko Kakkonen

Arkkitehti Lindqvistin kotikontu

Tontti ostettiin Isabelle Ramsaylta. Näin alkaa tarina Pitäjänmäen kansakoulusta, jonka suunnitteli ja piirsi arkkitehti Selim A. Lindqvist (1867-1939).

Koulutalo vihittiin käyttöön 18. joulukuuta vuonna 1920. Rakennushanke rahoitettiin lainalla, jonka myönsi Julius Tallbergin yhtiö.

Arkkitehti Selim A. Lindqvistille oli jo karttunut taitoa, kykyä ja mainetta. Yksityiskoteja, kunnallisia rakennuksia, liiketaloja ja rakennuksia teollisuuden tarpeisiin. Teräsbetoni näytteli olennaista osaa lähes kaikessa.

Otan esimerkin: Vuonna 1906 valmistui liikemies Uno Staudingerin arvokiinteistö Helsinkiin, osoitteeseen Laivurinkatu 23-25. Villa Johannasta sukeutui sekä koti että linna. Nimi viittaa Uno Staudingerin puolisoon, Johanna-rouvaan, jonka rakennusmestari-isä, Karl Bergman, toimi kokonaistaideteoksen vastaavana mestarina.

Selim Lindqvistin kuja sijaitsee nykyään Helsingissä, Konalan ja Pitäjänmäen muodostamassa asujamistossa. Tämä siksi, että hän asui Pitäjänmäellä. Vuodesta 1908 alkaen hän seurusteli myös pitäjänmäkeläisten kanssa. Nimikkokuja (1949) kunnioittaa muistoaan. Arkkitehti Lindqvist oli syntyjään helsinkiläinen. Hänen isänsä oli palvelutt vääpelinä ja äidin elinkeinoksi tiedetään leipomotoiminta.

Lindqvist edesmenee vuonna 1939.

Ja mitä olisi huvila ilman huvilalippua. Se linkittyy luontevasti huvila-arkkitehtuurin estetiikkaan ja puutarhaan. Niinpä lipputangoilla oli kysyntää. Betonista valettu jalka, valuraudasta tukikehikko. Sinivalkoinen lippu hulmuamassa Villan puutarhassa.

Maarit Lehtihaara

Lipputankojen "Start-Up"-yrittäjinä Kakkosten sisarukset. Sukutaulut (477, 478 ja 482). Rouva Fanny Lehtihaara (s. Kakkonen) sylissä Eira ja Erkki, jotka ovat Ruben (oik. s. 1907 Tohmajärvi) Kakkosen lapsia. Alpo (vas. s. 22.1.1915 Värtsilässä) sekä takana "komea poikamies" – Juho (s. 16.12.1902 Tohmajärvi Värtsilä17.)

Kakkosten sukuyhdistys

Hallitus

Eero Kakkonen, puheenjohtaja
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
Mulonniementie 190, 80330 Reijola
kyosti.kakkonen@k2.fi

Eila Hyvärinen
Hepomäentie 10, 80140 Joensuu
puhelin 040 7276745
hyvaeila@gmail.com

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40, 20100 Turku
puhelin 040 5670407
kakkonjo@gmail.com

Raija Vassinen
Lähdetie 1, 40530 Jyväskylä
puhelin 050 5936220
raija.vassinen@gmail.com

Eero Autere
Aittarivi 6 as 7, 01660 Vantaa
puhelin 040 5383158
eero.autere@elisanet.fi

Tea Vänskä

Koulukatu 45 A as 12, 80100 Joensuu
puhelin 050 4952816
vanskatea@gmail.com

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri

Leena Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v
lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea FI5610403500363472